

Primul Blat

Când încerci ceva pentru prima dată, o faci cu prudență să vezi întâi cum este. La fel ar fi trebuit să se întâmple și cu primul blat pe tren pe care l-am făcut... Dar n-a fost să fie un simplu test, ci o călătorie de peste 1000 de kilometri!

Era în primăvara anului 1974, luna mai... Într-o zi de miercuri, Poli urma să joace la București, cu Steaua. Fiind elev, trebuia să merg la școală, că așa se obișnuia pe atunci... prin urmare, cu părere de rău nu m-am înscris la excursia organizată de Clubul Suporterilor "Poli Timișoara".

Tentația era totuși prea mare, așa că în ultima clipă am rezolvat o „zi liberă” la școală, iar marți seara, împreună cu complicele meu, Cornel, eram prezenți la gară. Din păcate cu excursia oficială nu puteam merge fiindcă locurile erau epuizate, dar... Pascu, simpaticul șofer de pe dubița TV de la „Prestarea”, organiza un blat pentru toți întârziații! Zeci de poliști erau adunați în jurul său să își plătească contribuția pentru „nașul”: câte 15 lei de căciulă!

N-am stat pe gânduri și ne-am înscris și noi. Am urcat în vagonul indicat de Pascu și ne-am pierdut prin mulțimea fraților blatiști, așteptând cu emoție plecarea... Am călătorit toată noaptea, trecând prin Lugoj, Caransebeș, Herculane, Turnu-Severin, Craiova (de unde ne-au însoțit suporterii Universității ce avea meci cu Dinamo)... Până la Roșiorii de Vede, totul a decurs fără nicio problemă... Dar acolo, pe când se crăpa de ziuă, ne aștepta supracontrolul! Ce o mai fi și asta?! Emoții mari, nu doar pentru noi, fiindcă nu eram noi singurii blatiști începători. În cele din urmă alarma s-a ridicat, noi ne-am liniștit când am înțeles ce însemna, cel puțin în aceea zi, „supracontrol”: nimic deosebit, doar niște ceferiști în civil puși să împartă cu nașul încasările acestuia...

Am ajuns cu bine la „Bucale”, unde ne-am întâlnit cu fratele lui Cornel ce făcea armata la Galați. Fusese în permisie și acum se întorcea la oaste și n-a vrut să rateze ocazia de a veni și el la meci. Am mai dat o raită prin Cișmigiu, ne-am amărât sufletele pe Ghencea (2-0 pentru Steaua) apoi ne-am întors la gară cu gândul să mâncăm ceva la un expres din apropiere. Surpriză însă: expresul era închis pentru renovare.

Alt local accesibil nu cunoșteam prin zonă așa că ne-am suit în primul tramvai holbându-ne după un loc unde se putea înfuleca ceva ieftinuț.

După doar două stații, prin fața ochilor noștri a trecut în viteză o grădină de vară numită "Marea Neagră", ademenindu-ne cu mirosuri de grătar și sunet de muzichie de petrecere. Am coborât și ne-am îndreptat plini de speranță spre locul cu pricina. Lume multă și foarte pestriță, înghesuială mare, dar nici o masă liberă. Din fericire, grădina de vară aparținea de un restaurant care a fost cândva cu pretenții. Aici am găsit o masă liberă, în mijlocul unei petreceri ce părea să fi fost o nuntă. Impresia mi-a fost dată de un fotograf ce făcea poze de zor la mesele din jur.

Nici nu ne-am așezat bine la masă că un chelner mic, brunețel și foarte sprinten ne-a și luat în primire:

-Ce servesc băieții?

Primul lucru pe care l-am comandat a fost câte un... lichior mic de nucă. Apoi am mai comandat câte un grătar cu cartofi prăjiți, având grijă să nu depășim bugetul care era foarte limitat. Cât ai bate din palme, minusculul chelner ne-a pus lichiorurile pe masă dar și câte o salată de murături pe care n-o comandase nimeni. Drept este că grătarul cere murături, da' ne mai trebuiau bani și pentru întoarcere. L-am convins așadar pe prichindel să lase o singură salată de murături ca să ne încadrăm în buget. Chestia este că nu știam cât ne va cere nașul la întoarcere așa că trebuia să strângem cureaua...

N-au trecut cinci minute și chelnerul ne-a pus pe masă două grătare consistente garnisite cu cartofi prăjiți... La foamea ce-o aveam era un deliciu, ce mai! Când să înfulec prima înghițitură, o lumină orbitoare mă lovește din plin făcându-mă să ridic ochii din farfurie: era fotograful de la nunta de alături. Eram convins că ne-a confundat cu nuntașii făcându-ne și nouă o poză, firește din greșeală. Înainte de a apuca să zic ceva, omul scoate câteva mostre de fotografii pe care ni le flutură prin fața ochilor:

-O amintire frumoasă pentru băiețiiiii! Priviți aici, asta-i numai 5 lei bucată, asta 10 lei, astalaltă 20 de lei...

Pentru a deveni mai convingător a pus o carte de vizită pe masă și a continuat:

-Măine după ora cinci veniți la adresa asta și pozele sunt gata. Care model doresc băieții? Asta cu 10? Sau asta cu 20?

-Nu suntem din București, am încercat o primă tentativă de a scăpa de o cheltuială neprevăzută.

-Nu contează, băieți, păi vi le trimit imediat prin poștă, asta nu e o problemă!

-Nu prea avem bani acum, am încercat o nouă eschivă, ceea ce era perfect adevărat, dar chiar să fi avut n-aș fi dat atâția bani unui necunoscut pe care cu siguranță nu aveam să-l revăd vreodată.

Cornel era însă încântat de ideea de a rămâne cu o amintire de la "Marea Neagră" așa că s-a grăbit să comande două poze cu 10 lei. Degeaba am încercat să suspend negocierile, fotograful se ținea tare, avea răspuns la orice obiecție, susținea că a consumat deja filmul cu poza, că filmul e scump, că toată lumea vrea poze etc... Între timp, Cornel i-a dictat adresa la care să ne trimită pozele iar fotograful și-a notat-o conștiincios într-o agendă, apoi - culmea tupeului - ne-a mai cerut un leu și pentru plic!!! Cornel i-a numărat 21 de lei în schimbul cărora a rămas cu cartea de vizită de pe masă pe care se putea citi:

„GHIȚĂ... ESCU

Fotograf autorizat

Strada Strădulescu nr. câtva,

Telefon... șase cifre...,

Pentru orice ocazie la dispoziția onor client etc..."

Odată târgul fiind încheiat împotriva voinței mele, dar cu convingerea fermă că nu vom vedea niciodată vreo poză de la "Marea Neagră", m-am reapucat serios de hălăpăit. Trebuia să ne grăbim pentru că, după ce că am rămas fără bani, am mai și pierdut timpul cu pozatorul. Și pe când mestecam de zor grătărelul, alt blitz îmi orbește privirea. De fapt, abia atunci ne-a făcut poza... Până să-mi revin din noul șoc, fotograful dispăruse viu și nevătămat din câmpul meu vizual, cu banii noștri cu tot...

Ne-am terminat cina, Cornel se distra de supărarea mea, deși începuse să realizeze și el că am fost trași pe sfoară. Am depășit cu bine proba notei de plată, iar chelnerul cel sprinten ne-a mai poftit pe acolo... Am ieșit de la "Marea Neagră" prin altă parte, nimerind într-o stradă întunecată unde am profitat de ocazie pentru a face... ceea ce nu am făcut la toaleta restaurantului. În timpul ăsta, privirea îmi cade pe o

tablă cocoțată pe zidul casei pe care tocmai o „hidratam”, tablă pe care scria: "str. Strădulescu nr. câtva".

-Cornele, tu știi pe casa cui ne-am pișat? l-am întrebat, arătându-i tabla de pe zidul casei.

Era chiar adresa fotografului nostru! Acum ne-am simțit mult mai ușurați, și la propriu și la figurat: măcar ne-am ușurat pe casa individului ce ne ușurase buzunarele cu 21 de lei! Mai mult decât atât, pentru prima dată am început să sper că n-am dat banii chiar degeaba!

Am ajuns la timp la gară, l-am căutat pe Pascu și am aflat că întoarcerea ne costă tot câte 15 lei de căciulă. Ne-am luat o piatră de pe inimă după ce am reușit să strângem cei 30 de lei, scotocindu-ne prin toate buzunarele.

-Haideți cu mine, ne-a zis Pascu.

L-am urmat și am urcat într-un vagon ticsit de suporterii olteni (și ei pierduseră meciul cu Dinamo). Așa înghesuială n-am mai văzut de când eram. Stăteam înghesuiți ca sardelele în conservă, deosebirea fiind că noi trebuia să respirăm în vreme ce sardelele nu.

Cam la o oră după plecarea trenului, lucru imposibil de imaginat, prin toată gloata de blatiști își face drum nașul însoțit de supracontrol, de Pascu (care avea mult peste o sută de chile!) și de omologul său oltean.

-Cu ăștia doi îs paișpe, zise Pascu arătând spre noi.

-Ăsta-i al meu, deci douăzeci, zicea și olteanul, arătând către unul din oltenii săi.

Apoi tuspatru și-au croit drum mai departe, "organizatorii" numărându-și oamenii, nașul și supracontrolul verificând doar biletele celor din compartimente. Abia la Craiova s-a mai eliberat culoarul iar norocoșii au găsit chiar loc pe scaun. Da' n-am fost noi aceia... În schimb Pascu, șef fiind, s-a cățărat pe locul de bagaje dintr-un compartiment, dormind ca în pat. Mă mir că a încăput acolo dar mai ales că nu s-a rostogolit!...

Am ajuns cu bine în Timișoara pe la șase dimineța, iar cu ultimii bănuți am cumpărat "Drapelul Roșu" să vedem ce scrie de meci. De la gară, fuga acasă, apoi la școală, că mai mult de o zi liberă n-am reușit să obțin...

Peste vreo săptămână, contrar așteptărilor noastre, au sosit și pozele de la "Marea Neagră". Ce mutre aveam! Amândoi eram cu gura

plină, Cornel râdea iar eu îl săgetam cu privirile pe fotograf, ținând cuțitul și furculița în mână gata-gata să-l spintec.

Când mai ajungeam la București se întâmpla să mai trec de câteva ori prin fața "Mării Negre", dar n-am intrat niciodată. Apoi, prin anii '80 tot cartierul a fost ras de pe suprafața pământului, restaurantul "Marea Neagră" rămânând doar în amintirea noastră.

Cât despre poza din aceea seară de mai 1974, ce m-aș bucura s-o mai am... Toate speranțele în Cornel, care îmi tot promite că o va căuta. Poate că într-o bună zi o va și găsi!